

Å.....mand, hvor var livet dog skønt !!

Efter en årrække med sygdom, dødsfald i familien og arbejdsløshed var livet igen dejligt. Ja, jeg var vel nærmest lykkelig. Jeg havde fået en ny lejlighed, et nyt arbejde, en ny "bedste veninde" og var fri og uafhængig. Jeg boblede af energi, glæde og overskud. I denne tilstand tilbød jeg min nye "bedste veninde" at passe hendes nye katteklunge et par uger, indtil hendes nye hus var færdigt.

Jeg er så heldig at være vokset op i en familie, hvor vi havde alskens små dyr. Hamstre, marsvin, fugle, kaniner og katte. I mit voksenliv har jeg også haft flere katte, så jeg vidste alt om, hvad jeg gik ind til. En kat skal have mad, ren bakke og kærlighed. Og så er de gode til at underholde sig selv, er elegante, og de larmer ikke. En nem og hyggelig opgave mente jeg, indtil jeg mødte siameseren Åmand.

Da vi hentede Åmand, mødte vi en ikke særlig kælen kat, som sikkert ikke, ifølge hans opdrætter, ville sove i seng med mennesker. Turen hjem gennem det danske land var under højlydt jamren fra Åmand på bagsæ-

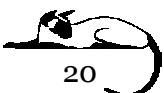
det. Hjemme i min lejlighed blev der ligeledes jamret og undersøgt. Efterhånden som aftenen skred frem, faldt han dog lidt til ro. Da det var tid til fjernsynshygge i sofaen, landede Åmand på den lækre bløde plaid og jeg med hundetæppet. Da jeg gik i seng om aftenen, gik der ikke mange sekunder, før Åmand sprang op i min seng og puttede sig. Fra det sekund ændrede min hverdag sig.

Morgenritualet blev udvidet med en halv times kælen med Åmand. Ting, som før var hurtige og nemme, blev pludselig en del mere komplicerede. Hvis jeg strøg et stykke tøj, havde jeg Åmand på brættet eller i ledningen. Syede jeg på min symaskine, sad Åmand bagved maskinen og holdt

Åmand hos Beth

øje med nålen. Under opgaveskrivning på min pc kom Åmand spadserende hen over tastaturet og fik vendt skærbilledet på siden. Han krævede opmærksomhed og selskab, højlydt og insisterende. Om natten fyldte han en stor del af sengen, og jeg vågnede ofte ved, at jeg frøs, fordi

han på mystisk vis havde fået det meste af dynen. Der skulle spises klokken halv 5 om morgenen. Om dagen skulle vi lege og snakke. I løbet af ganske få dage havde han fået opdraget mig til at bære ham snakende rundt og se på ting. Alt det jeg troede, jeg vidste om katte, passede ikke på Åmand.

Jeg mødte næsten dagligt Åmands ejer, da vi deler arbejdsplads, og straks jeg så hende, aflagde jeg rapport om oplevelserne med Åmand. Som da han den ene dag røg i toiletet og den næste væltede kaffekoppen på gulvet. Åmands ejers kommentarer til alle disse rapporter var ofte.....åh....gid jeg ikke havde mødt dig ☺. Værst af alt var dog den dag, han ramte ved siden af vindueskarmen, rev sin ene klo og blødte. Der var blod overalt, og jeg gik næsten i panik, troede at Åmand ville dø og ringede derfor til hans ejer, som dog fik mig ned på jorden igen. Kort sagt fyldte Åmand det meste af mine dage.

Åmand boede hos mig i 5 uger, og da dagen nærmede sig, hvor han skulle flytte hen til sin "rigtige" ejer, gik det op for mig, at ud over al den uro han havde skabt i mit liv, havde han ved gud også sneget sig ind i mit hjerte. Han skulle flytte ind sammen med to voksne katte, som havde været sammen altid, og jeg var sikker på, at min lille Åmand ville få tæsk og blive ensom. Jeg brød mig overhovedet ikke om tanken og afkrævede ejeren et løfte om, at jeg måtte sove den første nat i det nye hus sammen med Åmand. Dagen kom, da Åmand skul-

le flytte, og igen måtte jeg sande, at jeg ikke vidste alt om katte og slet ikke om Åmand. Min lille kat indtog huset som en konge, sikker på at han var velkommen, og at alle elskede ham. Han jagtede de to gamle katte og havde det skønt. Han havde nemlig i den grad savnet selskab af andre katte.

Efterhånden er der faldet ro på alle i det nye hus. En kat døde, og en ny kom til. I huset er der nu tre katte:

Husbestyrerinden, Rose, som under højlydt mjaven ringer alle i seng om aftenen og bærer sin blå kanin gennem huset for at sikre, at den blå kanin er i samme rum som hende selv og hendes menneske. Rose bryder sig ikke om andre katte, men er glad og tryk ved de fleste mennesker.

Temperamentsfulde, men søde og kæln Lara, som ikke lader sig afvise af hverken mennesker eller katte. Hun bestemmer, hvornår der skal leges eller kæles. Hvis en anden kat drister sig til at ville have noget af den mad, hun ønsker, træder hun på madden og knurrer. I det hele taget knurrer hun, hvis hun ikke får sin vilje med mennesker eller katte.

Sidst - men absolut ikke mindst – Åmand, som er den smukkeste og rareste kat. Han kan lide de fleste mennesker og er meget glad for både Rose og Lara. Selv om Rose afskyr ham, lykkes det ham ind imellem med snilde og tålmodighed at få lov til at ligge tæt på hende og sove. Lara og Åmand elsker hinanden. De gør det meste sammen og gerne

X-factor

synkront. Knurrer hun af ham, venter han bare, til hun bliver god igen.

Hvor har alt dette så efterladt mig? Jo...ser I, jeg bor nu også i det nye hus ☺ af nød og med stor glæde. For Åmand har aldrig accepteret sin rigtige ejer som sit menneske. Når jeg ikke er hjemme, ligger han som regel på første sal indtil det øjeblik, han hører, at jeg er kommet hjem. Så vælter han ud af sengen og kommer søvndrucken ned og tager imod mig. Jeg er hans menneske. Det er mig, han vil og kun mig. Han finder sig i, at hans ejer er til stede - en stabil foderautomat er trods alt praktisk at have - men han opsøger hende ikke, og hun skal helst ikke røre ham. Den kærlighed han viser mig, kan jeg ikke kaste vrang på, og så er den jo også gengældt.

Mit møde med siameseren Åmand må siges at have ændret mit liv. Fra at være alene og uafhængig i min lille hybel, bor jeg nu i det skønneste mini kollektiv med den skønneste familie.

Å...mand, hvor er livet dog skønt!

Beth Schandorph

Bagerst tv. Åmand, Rose th. og forrest Lara